

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 3 (949) | Субота, 18 січня 1986 року | Ціна 2 коп.

ГОТУЄМОСЬ ДО КОМУНІСТИЧНОГО СУБОТНИКА

Одноставної підтримки і широкого схвалення у колективах підприємств і об'єднань УТОГ дістала патріотична ініціатива мільйонів трудівників нашої країни про

проведення комуністичного суботника на честь XXVII з'їзду КПРС.

Члени нашого Товариства, як і всі радянські люди, прагнуть

ударною працею зустріти форум комуністів, ознаменувати його новими вагомими трудовими здобутками!

ПОПЕРЕДУ — КОМУНІСТИ

Днями відбулися загальні збори колективу Бродівського УВП, на яких вирішено: 15 лютого всім вийти на комуністичний суботник, присвячений XXVII з'їзду КПРС.

Засівувачем цього патріотичного руху на підприємстві став колектив клебально-фанерувальної бригади, де старшим майстром комуніст Борис Романович Бойко.

У день свята праці планується випустити промислової продукції на 7 тисяч карбованців, причому третину її буде виготовлено на зекономленій сировині, матеріалах і електроенергії.

Приклад передової бригади підтримали колективи інших виробничих підрозділів. Тон у трудовому суперництві на честь з'їзду партії задають комуністи, фанеру-

вальники Роман Іванович Крак і Петро Веремійович Цебрук.

В. ПЕЛИХ,
інженер-нормувальник Бродівського УВП.

Львівська область.

ПРИКЛАД ПРАВОФЛАНГОВИХ

Патріотичну ініціативу — зустріти XXVII з'їзд КПРС вагомими трудовими здобутками у праці — підтримали всі члени колективу Херсонського УВП, які в одну з січневих субот вийдуть на робочі місця і покажуть в цей день зразки творчого комуністичного ставлення до праці.

Працюючи на зекономленій електроенергії, і частково на сировині, у день червоної суботи херсонці пошлють 1050 костюмів на 13 тисяч карбованців.

Нині на передз'їздівській

ударній вахті перед у соціалістичному змаганні ведуть швачки-мотористки Лариса Федорівна Лаврухіна, Світлана Францівна Шраменко, Ірина Данилівна Переклита. Їх приклад високопродуктивної, натхненної праці прагнуть наслідувати всі інші члени трудового колективу.

Л. БЕДУЛЯ,
директор Херсонського УВП.

ЗМАГАННЯ НАБИРАЄ СИЛИ

Широкого розмаху на Чернігівському УВП набуло соціалістичне змагання під девізом: «XXVII з'їзду КПРС — 27 ударних декад». Ще одним виявом патріотичного прагнення трудівників підприємства гідними трудовими дарунками зустріти форум комуністів

нашої країни стане комуністичний суботник, в якому візьмуть участь 286 чоловік.

У цей день буде пошито 13 тисяч пар рукавиць на суму 14 тисяч карбованців. Найбільший внесок у виконання поставленого завдання безперечно зроблять ті, хто взяв успішний старт у дванадцятій п'ятирічці, досяг високих показників у передз'їздівському змаганні. Це колектив розкрийної дільниці, де майстром Леонід Олександрович Ментій, різальники М. В. Бабич, Г. М. Марусик, швачки-мотористки О. А. Макаренко, Н. І. Крушельницька, В. І. Шеховцева.

Серед колективів бригад першою у соціалістичному змаганні йде бригада № 1, де зміниним майстром П. О. Баран.

М. ЛЕВЧЕНКО,
заступник директора Чернігівського УВП з виховної роботи.

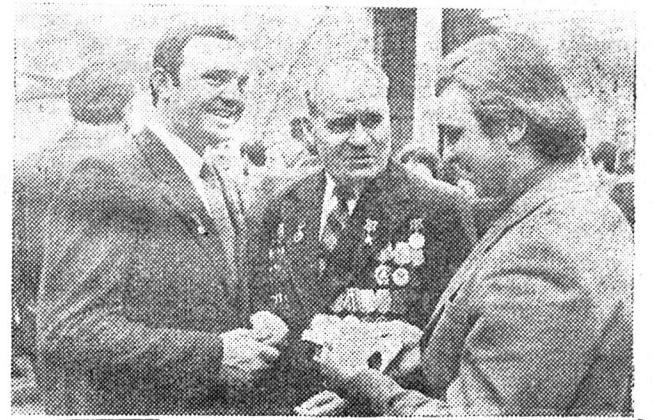
Належна увага приділяється на Дніпродзержинському УВП розвитку технічного прогресу, творчості раціоналізаторів, які спрямовують свої зусилля на те, щоб устаткування та механізми працювали з найвищою ефективністю.

На знімку: (зліва направо) майстер цвяхової дільниці Павло Миколайович Гусак та заточувальник Іван Іванович Гапонюк за розробкою нового пристрою.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

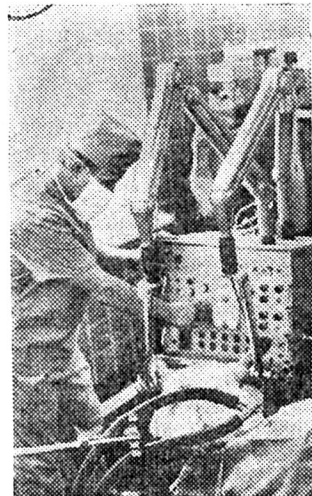
Дніпропетровськ. Господарем домни називають металурги заводу імені Г. І. Петровського досвідчених горнових. І до цієї почесної групи, незважаючи на молодість, належить старший горновий доменної печі № 5 Юрій Шевцов. Майстерності підкоряти собі вогонь, розуміти домну вчився він у досвідчених металургів, прийшовши на завод після демобілізації з армії. Тепер Юрій Шевцов сам веде в цеху школу передового досвіду.

Дружно і злагоджено працює його бригада. У 1985 році на рахунок доменщиків 1500 тонн надплавового чавуну і 1490 тонн зекономленого коксу.

На знімку: металурги двох поколінь заводу імені Г. І. Петровського (зліва направо) — член ЦК ЛКСМУ, лауреат премії Ленінського комсомолу Юрій Шевцов, Герой Соціалістичної Праці П. С. Махота і горновий доменної печі № 6 Олександр Каїра.

Фото А. Запарі.

НОВІ МЕТОДИ ЛІКУВАННЯ

раціях застосовується мікрохірургія, стереотаксичний метод, лазерний скальпель. У результаті використання нових винаходів стало можливим проводити операції на головному мозку, не вдаючись до трепанації черепа.

Тепер ангіонейрохірургічне відділення НДІ неврології АМН СРСР — єдине в СРСР, де проводиться комплексне хірургічне лікування комбінованих уражень судин голови, здійснюються операції на сонних і хребетних артеріях та їх відгалуженнях, а також інші складні види лікування із застосуванням найновішої медичної апаратури.

Професорові НДІ неврології АМН СРСР Е. І. Канделю і групі нейрохірургів присуджено Державну премію за розробку і впровадження в практику методів хірургічного лікування аневризми судин головного мозку.

На знімку: старший науковий співробітник В. С. Шубін проводить дослідження мозкового кровотоку хворого.

(Фотохроніка ТАРС—РАТАУ)

Москва. Співробітники НДІ неврології АМН СРСР активно працюють над проблемами діагностики, профілактики і лікування головного мозку, нейроінфекційних і нейрогенетичних захворювань центральної нервової системи.

У відділенні ангіонейрохірургії при складних опе-

РОБІТНИЧИЙ ХАРАКТЕР

Вагомими трудовими здобутками прагне зустріти XXVII з'їзд КПРС член УТОГ, модельник виробничого об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод» Едуард Григорович Винник.

Про фах модельника серед людей праці здавна йшла слава. Їх називають

художниками. По праву й Е. Г. Винник може вважати себе художником, бо кожна зроблена його руками модель відзначається досконалими формами, високою якістю. Вироби нечужого трудівника завжди дістають добру оцінку відділу технічного контролю.

Нинішнього року, беручи участь у республіканському огляді бережливості і економії, Е. Г. Винник за рахунок повторного використання відпрацьованих моделей заощадив 8 кубічних метрів лісоматеріалів. Із зекономленої сировини вже зроблено десятки надпланових модельних комплектів. Не знижуючи темпів, він добре розпочав 1986 рік.

Ф. КАЛАФАТ,
Донецька область.

люккої Перемоги, колектив аматорів сцени Херсонського будинку культури УТОГ.

Кожний їх номер нагороджувався бурхливими оплесками, а самодіяльні артисти Т. Щербуняєва, Ю. Супрун, С. Омеляненко, Л. Матвієнко, Ю. Борисова заслужили особливу повагу глядачів, їм були вручені квіти.

На добрий спомин про свято праці учасники зльоту сфотогографувалися разом з учасниками колективу художньої самодіяльності.

Т. СОРОКУНСЬКА,
Херсонська область.

ПІДБИЛИ ПІДСУМКИ, НАКРЕСЛИЛИ ЗАВДАННЯ

Завершився 1985 рік. Для всіх членів Херсонської обласної організації УТОГ це був рік плідної роботи по всіх напрямках виробничої і громадської діяльності. І нині кожен нечужий трудівник підбиває підсумки свого внеску у п'ятирічку, свій звіт про роботу кожен з них виносить на загальне свято праці — зліт передовиків сільськогосподарського і промислового виробництва, що проходять щорічно в усіх міжрайвідділах УТОГ.

Ці зльоти відбулися не-

давно в Голопристанському, Каховському і Генічеському міжрайонних осередках УТОГ. Це були не просто офіційні заходи, а радісні і незабутні зустрічі трудівників ланів і ферм, виробничників, що супроводжувалися виступами колективу художньої самодіяльності обласного Будинку культури, який підготував на честь свята праці чудову концертну програму.

Надого в пам'яті учасників залишиться день, проведений у Генічеському клубі глухих. До культзакладу,

незважаючи на відстань, погодні умови, домашні турботи, поспішали люди, щоб поділитися новинами, успіхами в своєму нелегкому хліборобському труді. Тут були — доярка, теля, овочівник, тваринник, всі вони об'єднані спільною метою — своєю працею внести вагомий вклад у зміцнення економічної і оборонної могутності нашої країни.

Після виступу лектора, який зупинився на проблемах, що хвилюють сьогодні кожну радянську людину, бажаючих взяти слово було

чимало. Робітниця радгоспу С. Гачман, бригадир будівельників Ю. Дергілев, доярка радгоспу З. Аксьонова у своїх виступах тісно пов'язували свої конкретні діла і плани з настановами партійних документів, завданнями, які стоять сьогодні перед трудівниками сільськогосподарського виробництва.

Ці схвилювані і щирі слова йшли від самісного серця. У Генічеському клубі глухих до проведення ідеологічної, політико-виховної роботи ставляться не фор-

ЩОБ УСПІХИ СТАЛИ ВАГОМІШИМИ

З пленуму обласного відділу УТОГ

Впевнено завершив планові завдання одинадцяті п'ятирічки колектив Чернівецького УВП. Достроково, до 30 червня 1985 року, підприємство виконало п'ятирічний план з випуску товарної продукції, виготовивши надпланових товарів на 3 млн. крб., додаткового прибутку — 1 млн. крб.

Запорукою цих здобутків стала ударна праця кращих трудівників УВП. Серед них намотувальниця Надія Курпрівської, пакувальниця Марія Левусь, тростильниця Люба Гечу, плетільниця С. В. Сніжавко, Т. В. Горник, М. Т. Поляк, які нагороджені знаком «Переможець одинадцяті п'ятирічки», почесними грамотами.

На підприємстві активно розгорнувся рух за комуністичне ставлення до праці, широку підтримку д'яв почини ростовчан «Працювати без відстаючих». Готуючи трудові дарунки форуму комуністів нашої країни, колектив УВП активно включився у змагання «XXVII з'їзду КПРС — гідну зустріч». Підбиваючи підсумки соціалістичного змагання, тут ретельно враховують не тільки виробничі показники, але й стан трудової і виробничої дисципліни, зниження втрат робочого часу, додержання правил соціалістичного співжиття.

Такий підхід до справи значно підвищив виробничу і громадську активність нечууючих трудівників.

Ударними темпами завершили одинадцяті п'ятирічки і взяли успішний старт у дванадцятій члени УТОГ, які працюють у компактних групах держпромисловості, багато з них ударники комуністичної праці: шліфувальниця ДОКу П. І. Косован, слюсар заводу «Легмаш» В. Г. Семеляка, швачка-мотористка виробничого об'єднання «Трембіта» С. І. Симака.

Серед нечууючих трудівників чимало й тих, хто сягнув висот професійної майстерності, став володарем особистого клейма якості; це столяр меблевого комбінату Ф. М. Марчук, полірувальник заводу «Електромаш» В. П. Кумаков, верстатник ДОКу Д. Д. Кольцов та інші.

Чималий внесок у трудові досягнення своїх колективів роблять 316 членів УТОГ, які працюють у сільському господарстві області. 75 з них — передовики, які нарівні з чуучими показують зразки ударної, самовідданої праці. Широко відомі на Буковині імена Василя Михайловича Руснака, бригадира механізованої ланки колгоспу імені XXI з'їзду КПРС, що у Кічманському районі, доярки Л. К. Кушнір, яка працює в колгоспі «Радиська Буковина», Кельменецького району.

Значну роль у досягненні нечуучими трудівниками цих високих показників у праці відіграє ідеологічна і політико-виховна робота,

що її проводять культосвітні заклади області.

В обласному будинку культури УТОГ велику увагу приділено дальшому вдосконаленню форм і методів політико-виховної, культурно-масової і фізкультурно-оздоровчої роботи, створено всі умови для всебічного і гармонійного розвитку членів УТОГ. Зокрема, у культзакладі діє народний університет широкого профілю за факультетами: культура побуту, правових знань, здоров'я. Заняття в них ведуть лектори товариства «Знання», наукові співробітники держуніверситету, медінституту, краєзнавчого музею, планетарію, артисти обласного драматичного театру і філармонії.

Вдосконалюючи постановку політичної освіти серед членів УТОГ, формуючи в них марксистсько-ленінський світогляд, минулого року актив культзакладу провів громадсько-політичне читання за циклами: «Ленін завжди з нами», «Рішення XXVI з'їзду КПРС — програма комуністичного творення» та інші.

Пропагуючи революційні, бойові і трудові традиції партії і народу, патріотичні ініціативи і почини, радянський спосіб життя, обласний будинок культури організував і провів вечори: «На сторожі миру», «Цей день Перемоги», «Я — громадянин СРСР», вечори-зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни, усномісичні журнали.

Про досягнення і завдання, які стоять перед нечуучими трудівниками області, йшла ділова і принципова розмова на пленумі обласного відділу УТОГ, який відбувся наприкінці минулого року і мав порядок денний «Про роботу низових відділів, культзакладів, УВП по виконанню планових завдань і соціалістичних зобов'язань одинадцяті п'ятирічки і гідній зустрічі XXVII з'їзду КПРС».

На пленумі відзначалося, що разом з досягнутими успіхами в діяльності первинних організацій, міжрайвідділів і облвідділу УТОГ є суттєві недоліки й упущення. Особливо гостро постає питання про необхідність дальшого зміцнення трудової і виробничої дисципліни. І хоча порушників серед членів УТОГ порівняно небагато, проте подолання недисциплінованості і розхлябаності є першочерговим завданням, яке слід якнайшвидше розв'язувати спільними зусиллями господарських керівників, профспілкових організацій, всьому профспілковому активу.

Тільки за умови організованості, високої відповідальності за доручену справу можна домогтися вагомих успіхів у виробничій і громадській діяльності, гідно зустріти XXVII з'їзд КПРС.

М. КИРИЯК,
голова комісії Чернівецької облпрофради по роботі серед глухих.

На Вінницькому шарикопідшипниковому заводі шістнадцятий рік трудиться Світлана Йосипівна Лисиця. З-під преса, який вона обслуговує, сходять підшипники різних калібрів, які йдуть на потреби народного господарства.
С. І. Лисиця — ударниця комуністичної праці.
Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ОГЛЯД СТІННИВОК

Шукати і знаходити

У Сімферопольському будинку культури на початку грудня проведено виставку-огляд стінних газет. З експозицією ознайомилися учасники пленуму облвідділу УТОГ, злоту передовиків виробництва промисловості та сільського господарства, редактори стіннівок.

Жюрі конкурсу-огляду стінгазет відзначило зрослий ідейно-художній рівень вміщених у газетах матеріалів, їх належне тематичне спрямування, різноманітність жанрів. Стіннівки всебічно висвітлювали працю та відпочинок нечууючих трудівників, заняття спортом та участь у художній самодіяльності.

Значне місце зайняли матеріали, присвячені ветеранам Великої Вітчизняної війни — «Вони воювали за Батьківщину». Крім добірок, підготовлених до 40-річчя Перемоги, чимало газетної площі зайняли дописи про тверезий спосіб життя, про боротьбу за підвищення продуктивності праці, економію ресурсів, посилення порядку й організованості на підприємствах.

Перше місце в обласному огляді присуджено Джанкойській стіннівці «Крим», котру очолює Р. Г. Каурова. Газета відзначається вмілим художнім оформленням, багатим змістом, різноманітністю вміщуваних матеріалів. Друге та третє місця зайняли редколегії газет «Севастопольськ» та «Наше життя» з Ялти.

Але, як показав огляд, не всі стіннівки відповідають вимогам сьогодення. Так, газетам Євпаторії, Керчі, Феодосії потрібно подбати про якість художнього оформлення, іншим — поліпшити змістовність виступів.

Стінна газета — найбільш наближена до читача. Вона покликана впливати на стан справ у колективах, за допомогою критики усувати недоліки, на прикладах кращих членів УТОГ пропагувати передовий досвід, досягнення у праці, у громадському житті. Цього вимагають завдання дванадцяті п'ятирічки — постійно шукати, знаходити нові форми впливу на роботу культзакладів.

Р. СКАВОРОДНИКОВ,
м. Ялта
Кримської області.

ЕКОНОМИТИ—ЗНАЧИТЬ ПРИМНОЖУВАТИ ЗА ПРОГРАМОЮ „РЕСУРСИ“

Критично переглянули нормативи технологічних втрат трудівники львівського трикотажного об'єднання «Промінь». Знайдені значні ресурси допомогли створити запас сировини, достатній для роботи підприємства протягом трьох днів.

Привернув увагу до цього резерву впроваджені новий метод обліку використання матеріалів. Не через місяць, як було раніше, а кожні п'ять днів усі цехи тепер дістають вичерпну інформацію про затрати на вироблену продукцію.

Дев'ять нормативного обліку проявилась на багатьох ділянках. Зібрані матеріали уважно проаналізували служби головних спеціалістів і розробили програму «Ресурси» для всіх підрозділів. Вона об'єднала заходи щодо технічного забезпечення, організації праці і впровадження безвідхідних технологій.

Так було переглянуто нормативи, які раніше існували на «законних» підставах.

Л. СОКОЛОВСЬКИЙ.

УСІ СЛУЖБИ Лубенського УВП, робітники та інженерно-технічні працівники суворо дотримуються вимог технологічної дисципліни, беруть активну участь у реалізації заходів, мета яких — поліпшення якості продукції.

У результаті цілеспрямованої роботи, а також більш вимогливої позиції служби ВТК підприємства протягом одинадцяті п'ятирічки не мало жодної рекламачії.

Це можна розцінювати як певний успіх. Йому, зокрема, сприяло й те, що в колективі добре поставлена виховна робота, яка покликана прищепити трудівникам високе почуття відповідальності за доручену справу, за кінцевий результат роботи всього колективу. Вже стали традиційними виступи керівників цехів, дільниць, бригад з питань якості перед робітниками підприємства. У бесідах значна увага приділяється підвищенню якості продукції, намічаються конкретні шляхи реалізації поставлених завдань. Причому, в ході широкого обговорення порушених проблем, саме і визначаються методи поліпшення якості.

Велика роль відводиться також щомісячним «Дням оцінки якості», які проводяться керівниками всіх виробничих підрозділів, аналізуються причини, що мо-

Дбаючи про якість

жуть призвести до випуску неякісної продукції. Зокрема, у прудні було вказано на недоліки в роботі колективу, очолюваного майстром Л. Ф. Коваль.

Всебічний контроль за всіма службами, які забезпечують основне виробництво, недавно показав, що в зниженні якісних показників роботи швачко-мотористок виявилися винними і працівники відділу головного механіка. Слюсарі-наладчики А. В. Гуйван, В. І. Алексеев несвоєчасно і неякісно настраювали швейні машини, що й призвело до випадків випуску браку. Головного механіка В. П. Дзюбу, який недостатньо ретельно перевіряв роботу своїх підлеглих, попереджено.

Не залишається поза увагою робота тих, хто досяг добрих якісних результатів. Нині на підприємстві 37 робітників мають почесне звання «Відмінник якості». Щороку цей список переглядається і поповнюється новими іменами. Одні робітники підтверджують це звання, інші виборюють його вперше. Наприклад,

швачки-мотористки А. Г. Пліщенко, В. М. Норка, В. Д. Кулець, К. І. Луценко, К. І. Івлева, Т. І. Бойко — носять це звання вже десять і більше років, чималий «стаж» «Відмінників якості» М. І. Гаврик, З. М. Кириленко, К. Я. Ляхової, В. М. Тараненко. Це на них у першу чергу спираються керівники виробничих підрозділів у питаннях поліпшення якості продукції.

Ці передові трудівники — надійні помічники майстрів і бригадирів по контролю за якістю у виробничому процесі. Вони завжди ретельно стежать за тим, щоб усі, хто працює з ними поруч, не допускали браку, виконуючи технологічні операції, беруть активну участь у впровадженні у виробництво заходів, спрямованих на поліпшення якості готової продукції.

На підприємстві ефективно діє комплексна система управління якістю продукції. Вона дала можливість значно поліпшити трудову і виробничу дисципліну, що в свою чергу відразу позначилось на зростанні якісних показників. Робота по вдосконаленню КСУЯП триває, а це значить, що в перспективі якість продукції на нашому УВП буде ще вищою.

О. ДАВИДЕНКО,
секретар партійного бюро Лубенського УВП.
Полтавська область.

Звіти і вибори в УТОГ

З ПОЗИЦІЙ ВИМОГЛИВОСТІ

Нинішня звітно-виборна кампанія у первинних організаціях УТОГ проходить у переддень XXVII з'їзду КПРС, XII з'їзду УТОГ. Це справляє великий вплив на членів нашого Товариства, котрі підвищеною трудовою і громадською активністю прагнуть гідно відзначити форум комуністів країни. Звіти і вибори в організа-

ціях Мукачівського міжрайвідділу розпочалися ще в листопаді минулого року. В ході зборів, де йшла ділова, відверта розмова про справи у трудових колективах, члени УТОГ вимогливо і самокритично обговорюють невирішені питання, з позицій вимогливості спрямовують свої погляди у завтрашній день.

Нечуучі трудівники обговорюють не тільки питання, пов'язані з діяльністю первинних організацій. Важливою вхою у їх життя стало обговорення передз'їздових ських партійних документів, їх цілкова підтримка і схвалення.

Характерною рисою нинішніх звітів є те, що в них беруть участь представники вищестоящих організацій, працівники і члени правління Закарпатського облвідділу УТОГ. Так, у нас побу-

вали інструктор облвідділу І. Імре, голова профкому І. Данкулінець.

Нині звіти відбулися в чотирьох первинних організаціях. В ході їх проведення нечуучі знайомляться з роботою інших первинних організацій, проглядаючи привезені альбоми, книги, стінгазети. З них вони дізнаються про життя нечуучих, про їх працю і побут.

Р. ПУПЕНА,
голова Мукачівського міжрайвідділу УТОГ.
Закарпатська область.

Офіційний відділ Нагороджено

За багаторічну і бездоганну роботу в системі Українського товариства глухих, активну участь в громадському житті колективу і в зв'язку з виходом на заслужений відпочинок завідувачу Жмеринським клубом глухих Вінницької області тов. **Осмяловську Раїсу Костянтинівну** нагороджено Почесною грамотою Центрального правління УТОГ і Українського республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств, грошовою премією.

За багаторічну добросовісну працю в системі Українського товариства глухих і в зв'язку з 50-річчям з дня народження директора Єнакіївського учбово-виробничого підприємства тов. **Колосова Василя Івановича** нагороджено Почесною грамотою Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки, грошовою премією.

Ім'я Колосова В. І. занесено до республіканської Книги Пошани УТОГ.

Затверджено

Постановою президії Центрального правління Українського товариства глухих затверджено:

Клещова Олександра Івановича — заступником директора Чернівецького УВП з матеріально-технічного постачання.

Овчаренко Олександр Степанович — головним бухгалтером Полтавського обласного відділу УТОГ.

НА БАТЬКІВЩИНІ ГЕРОЯ

Пам'ятною подією для нас, членів УТОГ, як і для всіх олександрійців, був грудневий день минулого року. На площі біля Будинку культури шахти «Світлопільська» зібралися сотні людей з прапорами, транспарантами, букетами живих квітів.

На трибуні представники партійних і радянських органів, громадськості міста і шановні гості.

Мітинг відкрив перший секретар Олександрійського міського Компартії України тов. О. О. Скічко.

І ось настає урочиста мить. Перший секретар Кіровоградського обкому партії М. Г. Самілік розрізав червону стрічку і перед присутніми відкривається бронзове погруддя дівчи Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР, почесного громадянина міста Олександрії Л. І. Попова. Він, ніби щойно повернувся з польоту, усміхнений, з відкинутим на плечі космічним шоломом, милується рідним містом.

Славний шлях пройшов наш земляк. Свій перший політ у космос Л. І. Попов здійснив як командир корабля «Союз-35» разом з борт-інженером В. В. Рюміним 9 квітня 1980 року. На той час це був найдовший в історії космонавтики політ. Він тривав 185 діб.

Другий політ у космос Л. І. Попов здійснив з космонавтом-дослідником, громадянином Соціалістичної Республіки Румунії Думітру Прунаріу 14 травня 1981 року. Втретє побував у космосі Л. І. Попов разом із С. Є. Савицькою 19 серпня 1982 року.

О. МАРКОВА.

Кіровоградська область.

У Кисляцькій спецшколі-інтернаті для слабочуючих дітей Вінницької області.

На знімку: урок ботаніки. Викладач біології Галина Семенівна Диченко розповідає шестикласникам Марині Паніван і Сергію Конькову про будову насіння хлібних культур.

Фото І. ЩЕРБАНОКА.

ЛИСТ, що надійшов до редакції, потребував негайного розгляду. «...ми не можемо більше терпіти принизливого ставлення з боку інструктора-перекладача, писали робітники. Вона нас ненавидить і повсякчас прагне помститися за те, що поскаржилися на неї. Тільки негайно її звільнення нормалізує обстановку в групі...» Як з'ясувалося згодом, це була вже друга скарга.

Треба їхати! Та коли кореспондент прибув на місце, конфлікт уже було розв'язано. Адміністрація заводу перевела винувату на іншу роботу, заспокоїлися нечуючі трудівники, хоч і залишилися тимчасово без перекладача. І все ж ставити крапку в цій історії рано. Вона має досить повчальний характер насамперед тим, як не слід працювати інструктору-перекладачу компактною групі. Але, щоб зайвий раз не турбувати людей, причетних до цього конфлікту, прізвища їх змінені, а місто, де це сталося, не називатиметься.

Отже, чим провинилася перекладач перед робітниками? Що стало поштовхом для першої скарги? Розглянемо все по порядку.

Завод паливної апаратури — один з найбільших в обласному центрі. Компактна група налічує тут понад 80 чоловік. Нечуючі, як мовиться, безвідмовні в роботі. Трудяться вони нарівні з усіма, а то й краще. Серед них чимало орденосців, передовиків одинадцятип'ятирічки, ударників комуністичної праці.

Багато років підряд бездоганно і самовіддано працювала перекладачем у цій групі Марина Левченко. Вона була душею колективу, але за станом здоров'я перейшла на іншу роботу. Ніхто не сумнівався, що її повністю замінить Ольга Григоренко, коли вона виявила бажання працювати з членами Товариства. Всі вважали, досвідом роботи з нею охоче поділяться в обласному відділі УТОГ, а

міжко-жестикаляційну мову добре знає, бо ж сама дочка глухих. Це було близько трьох років тому.

Ольга Григоренко — висока, струнка і вродлива молода жінка — добре враження справила і в закомі профспілки. В багатьох заводських службах її завжди зустрічали радо і привітно, давали різні доручення. І хто знає, чи не прагнення прислужити в першу чергу начальству, надмірна увага до неї вселили в ній самовпевненість, викликали хибне уявлення про основну роботу по об-

веденні на іншу виробничу дільницю. Перекладача це роздратувало. Якщо тобі тут не подобається, заявила вона робітниці, то можеш звільнятися.

Невдоволення роботою інструктора-перекладача зростало. Одному перекрутила виступ на засіданні парткому заводу, другому довго зволікала з оформленням пенсії, а відтак довго не давала пенсійне посвідчення. Зборів та бесід з глухими не проводила, до гуртожитку, де мешкають нечуючі, ніколи не заходила.

скінчилися виступи, і голова облвідділу УТОГ звернулася до присутніх: чи не хоче хто сказати добре слово на захист перекладача? Таких у залі не знайшлося.

Не на своєму місці виявилася О. Григоренко. Але серце не камінь. Коли на зборах вона попросила пробачити їй, пообіцяла краще працювати, нечуючі повірили. Та слова свого не дотримала, не пішла з добром до людей, а вирішила помститися їм за... скаргу.

Почала О. Григоренко з того, що категорично відмовилася обслуговувати тих, котрі підписали колективного листа і критикували її на зборах. А таких виявилось більше половини.

Якщо раніше інструктора-перекладача мало цікавило життя компактною групі, то тепер щоранку вона стояла на прохідній заводу і вичікувала, чи не спізниться була хто на зміну? І така нагода незабаром трапилася. Кілька нечуючих прийшли на 2-3 хвилини пізніше. Не з'ясувавши навіть причину їх затримки, О. Григоренко подала на ім'я адміністрації доповідню. Робітників позбавили преміальної оплати. Невдовзі — сигнал про нове порушення і знову матеріальне покарання.

Правильні і немінучі в таких випадках заходи впливу по наведенню дисципліни і порядку сприймалися тепер лише як помста. Адже робилося це руками працівника, який сам не відзначається не тільки сумлінністю, а навіть чесністю і порядністю. На зборах, де йшло обговорення колективного листа, виявилось, що О. Григоренко взяла від сільської жінки 100 карбованців за трудовлаштування на завод її глухого сина.

Так народилася друга скарга. Фінал цієї історії вже відомий читачам. Закінчилася вона не зовсім так, як сподівалася інструктор-перекладач.

Т. ЄРМАКОВА,
спец. кор. «Нашого життя».

Лист покликав у дорогу ПОМСТА ЗА СКАРГУ

слугованню нечуючих. Таке на заводах і фабриках республіки, як не прикро, але ще трапляється.

— Ти в штаті відділу кадрів чи профкому, — кажуть перекладачеві. — Ось твій стіл і робота, а в цех підеш тоді, коли викличуть.

Так чи, може, інакше було в даному разі, але нечуючі трудівники з перших днів роботи рідко бачили нового перекладача в цехах, а коли потрібно було — не знаходили її. В порівнянні зі своєю попередницею вона була байдужою до людей і до їх справ, ніколи не перекладаючи себе виконанням службових обов'язків.

Токар Андрій Савенко вирішив перейти в гуртожиток. Йому кінцею необхідна була допомога перекладача. Домовився з Ольгою, але в призначений час вона не прийшла. Іншого разу не допомогла йому поговорити з майстром. Непрjemне відчуття залишилося в робітника на душі.

І так було з багатьма. Шліфувальниця Люба Ведидіба попросила О. Григоренку посприяти їй у пере-

А цей випадок трапився минулого року. Дванадцять робітників збиралися в туристичну мандрівку за кордон. Підготовку відповідних документів доручили О. Григоренку. Всі були певні — вона зробить, та незадовго до від'їзду виявилось, що цим питанням вона ще не займалася. Довелось перекладачеві облвідділу УТОГ взяти цю роботу на себе.

Чутки про невдоволення робітників перекладачем доходили до профкому, але там не квапились втрутитись. А інколи, навіть знаходили виправдання такої, з дозволу сказати, роботи. Мовляв, не всі питання, що їх піднімають глухі, може вона вирішувати.

І крапля, як кажуть, переповнила чашу терпіння. Робітники написали колективну скаргу, під якою підписалося майже 50 чоловік. З участю представників облвідділу УТОГ, облпрофради та профкому заводу відбулися збори, на яких обговорювали цього листа. Всі виступаючі робітники гостро критикували Ольгу за байдуже і неухажне ставлення до глухих. Та ось

ЧАЮВАННЯ НА ВУЛИЦІ

Чай можна пити не тільки в тісному сімейному колі, в гостях, а й разом з десятками своїх сусідів. Саме так торжество відбулося, коли відзначали іменини вулиці шахтарів імені Фелікса Кона в Донецьку.

Завдо до призначеного строку тут почали готуватися до цієї події. Сусіди по вулиці прикрашали будинки і двори, хазяйки на кухні готували пироги і торти, а малята трудилися

над експонатами для майбутньої виставки. Як найдорожчих гостей запросили на свято ветеранів війни і праці, представників гірничих династій, сини й онуки яких гідно несуть трудову вахту.

Щедрим на враження було свято. Старожили розповіли про історію вулиці імені Фелікса Кона, ветерани війни — про героїчне минуле шахтарського міста, представники трудових ди-

настій — про рідне підприємство.

Такі програми стали традиційними для багатьох свят вулиць у Донецьку. Тепер вони проводяться тут регулярно — в клубах, палацах культури, на стадіонах. І всюди збирають численних гостей, серед яких і ветерани, і молодь. Влаштовують такі шанування спільно партійні і радянські органи, райкоми комсомолу, активісти будкомів, ЖЕКів.

Повчальним є досвід проведення таких заходів Пролетарським районом. Цікаво проводять їх і в інших районах міста. Недавно пройшли свята на проспекті Дзержинського, вулиці Пролетарській.

Велике місто, де нині живе понад мільйон чоловік, не роз'єднує, а, навпаки, згуртовує людей. Уміють вони разом і дружно працювати, і цікаво відпочивати: проводять свята вулиць, беруть участь у конкурсах на кращий будинок і двір, влаштовують зустрічі добросусідства.

М. СТОЛЯРОВ.

ЛЮДИ І РОКИ ВЕТЕРАН ВІЙНИ І ПРАЦІ

Двадцять сім років працював директором Білоцерківського УВП Котов Іван Іовлевич. На цьому посту він зарекомендував себе чуйною людиною і добрим керівником, який постійно проявляв батьківську турботу про поліпшення умов праці і побуту глухих трудівників.

Багаторічна праця ветерана, повага до людей створили йому високий авторитет і повагу в трудовому колективі.

За бойові заслуги і добросовісну працю І. І. Котов нагороджений орденом: «Вітчизняної війни I ступеня», «Червоної Зірки», «Трудового Червоного Прапора» і багатьма медалями.

Тепер І. І. Котов на заслуженому відпочинку, але не забуває свого колективу. Днями Івану Іовлевичу виповнилося 70 років. Від імені багатьох трудівників, які його добре знають і високо цінують, зичу нашому ювіляру міцного здоров'я і довгих років.

Г. ГУЛЬДЯШЕВА.

Київська область.

ВИХОВАТЕЛЬ І АКТИВІСТ

Левкові Миколайовичу Кесареву — інженеру по підготовці кадрів Чернівецького УВП недавно виповнилося 50 років з дня народження.

Л. М. Кесарев розпочав свою трудову діяльність на УВП одразу після закінчення Чернівецької спецшколи-інтернату для глухих дітей в 1957 році. Спочатку був в'язальником, потім інструктором виробничого навчання, бригадиром, майстром в'язального цеху.

У 1966 році він переходить на роботу до обласного відділу УТОГ, де працює інструктором по обслуговуванню нечуючих сільської місцевості. Але 1968 року знову повертається на підприємство і працює інженером по підготовці кадрів. У роботі Левко Миколайович відзначається добросовісністю, старанністю і почуттям відповідальності за доручену справу.

Л. М. Кесарев бере активну участь у громадському житті УВП. З 1976 року він — член профкому, голова бюро первинної організації УТОГ, голова ради наставників.

Колектив Чернівецького УВП гаряче і сердечно поздоровляє ювіляра з 50-річчям і бажає йому міцного здоров'я, нових успіхів у праці, щастя.

Л. АЛЕКСЕЄВА,
заст. директора Чернівецького УВП з виховної роботи.

Вірність обов'язку

Автор пропонованих читачам віршів — один з тих, кого називають ровесниками Жовтня, представник старшого покоління, яке пізнало захоплюючу, хоч і нелегку, романтику перших років будівництва соціалізму у нашій країні.

Борис Комашинський народився у 1916 році, слух втратив з раннього дитинства. На щастя, на той час він вже вмів читати, пристрасно полюбив мову, і, хоч жодного дня не навчався у школі, в 15 років вступив на робітфак Томського політехнічного інституту, з відзнакою закінчив його. Після навчання — праця в конструкторському бюро підмосковної Коломни.

Та от — війна... Евакуація у Новосибірськ. Тут працює майстром, інженером, навчається в авіаційному інституті, аспірантурі, захищає дисертацію, переходить на роботу в НДІ на посаду старшого наукового співробітника...

З шести років Борис Комашинський пише вірші, котрі неодноразово з'являлись на сторінках журналу «В єдиному строю», в колективних збірниках віршів нечуючих поетів Росії, у місцевій пресі.

Часто виступає він у журналі «В єдиному строю» як активний дописувач, якого хвилює все, що пов'язане з життям ВТОГ.

Роботі, поезії віддано більш як півстоліття, але й тепер науковець, поет вірний громадянському обов'язку і покликанню.

Микола НИРОВ.

Прощание бойца

Летом 1942 г. в Новосибирске участник Парижской Коммуны А. Лежен проводил на фронт бойцов Сибирской добровольческой дивизии.

Застыл у рельсов четкий строй
Сибирских добровольцев юных,
Пред ними встал седым-седой
Последний из бойцов Коммуны.
И, видя молодых солдат,
И грозный марш оркестра слыша,
Вновь вспомнил старый федерат

Бойцов восставшего Парижа...
Они под пулями легли,
Но жив их дух непокоренный:
Горят во всех концах Земли
Коммуны красные знамена.
Их не сломить, не растоптать
И никому не уничтожить.
Идут под ними в бой опять
Полки советской молодежи.
И жизнь готов отдать любой
За край Советов, первый в мире...
Последний коммунар на бой
Благословил бойцов Сибири!

Неужели расстаться приходит пора
И остывшее сердце велит не вольготить?
Все еще мы, как дети. К чему нам игра,
Если нет ничего, кроме пепла и боли?
Как бы ни было плохо — не плачь и держись.
Что ушло — возвратит не уодает обратно,
Тем себя утешай: не кончается жизнь,
Если что-то уйдет из нее невозвратно.
Но стой!.. Не спеши отводить своих глаз!
Отчего этот взгляд вновь мне голову кружит?..
Неужели, родная, еще не угас
Огонек, опаливший когда-то нам души?

«Нервных клеток тратит зря
не стоит —
Их уже нельзя восстановить!» —
Равнодушные на этом строят
Свой мирок, чтоб в нем спокойно
жить.
Но порой нужны нам стрессы
все же,

Так как наша жизнь — не сон, а бой.
Сердце долго выдержать не может
Душный, застоявшийся покой.
Жизни непреложные законы —
Быть в борьбе, в работе каждый час,
Ну, а нервных клеток — миллионы
Нам даны природой про запас!
Борис КОМАШИНСКИЙ.

Вражачим було наше знайомство в Дрездені із багатоповерховим будинком колишньої імперської тюрми, де знемагали в'язні фашизму, побачили камери смертників. Після винесення вироку їх переводили в ці вузькі бетонні «мішки» з маленькими віконечками і тут тримали 8 годин перед стратою. Камера смертників обладнана тільки відкидним столиком і стільцем...

У центрі двору, де колись виконували смертні вирок, споруджено пам'ятник. В цій скульптурній групі відтворено антифашистів в останні хвилини життя. Порізно зустрічають вони смерть, але ніхто не втрачає людської гідності.

Серед в'язнів цієї тюрми та загиблих антифашистів були не тільки німці, а й люди різних національностей.

* Закінчення. Початок див. «Наше життя» від 4, 11 січня ц. р.

З історії і розповідей гідна вже знаємо, що Дрезден дуже постраждав під час війни від нальотів англо-американської авіації, яка нещадно бомбардувала перш

тури, а наші художники-реставратори зробили все, щоб повернути їм життя.

Ось перед нами відновлена «Скстинська мадонна» Рафаеля, твори інших май-

У МІСТІ ДРЕЗДЕНІ*

Нотатки туриста

за все житлові квартали. В руїнах лежав і Цвінгер — чудовий архітектурний ансамбль, де розмістилась картинна галерея. Фашисти хотіли знищити її експонати, вивезли картини і захоували в непристосованих для зберігання шедеврів приміщеннях та підземеллях і замінували. Більшість картин поплискали, почали руйнуватись, осяпались фарба.

Радянські воїни врятували шедеври світової куль-

турів. Враження від побаченого не можна описати. Це треба бачити...

У Цвінгері ми оглянули виставку фарфору, побували в музеї коштовностей «Зелені склепіння». Всі ці скарби були врятовані радянськими воїнами від грабування і знищення, а після реставрації, як і картини Дрезденської галереї, повернути німецьким людям.

Як символ вдячності, зберігають вони напис на во-

НА КОРИСТЬ СПРАВИ

нотатки з всесоюзної першості з волейболу

До пізнього грудневого світанку зашпалось близько трьох годин, коли з під'їздів двох готелів у центрі Львова вийшли групи хлопців з сумками і, наче тіні, розчинились у лабіринті вузьких вулиць древнього міста. Потім вони зібрались на зупинці і, обмінявшись жестама, вкочили в «двійку» — трамвай, який довів їх до будинку на вулиці Черемшини...

У нашого «детективного початку» — найбуденніше продовження. Того зимового дня фінішував чемпіонат СРСР з волейболу серед чоловіків і, за проханням спортсменів Росії, які мали в кишенях квитки на 10-годинний поїзд «Львів-Москва», фінальна зустріч була перенесена на кілька годин раніше.

Довелось обійтися без сніданку, скоротити розминку — на рахунок була кожна хвилинка! Такий поспіх, пов'язана з ним нервозність, безсумнівно, наклали свій відбиток на гру глухих волейболістів Росії та їх старих суперників — українців. Тим не менше обидві команди показали волейбол гідний претендентів на найвищу нагороду. Їх поєдинок не залишив байдужими глядачів (в основному спортсменів інших команд), які незважаючи на такий ранній час заповнили трибуни чудового спорткомплексу Львівського державного університету.

Рахунок партій, напевно, об'єктивно передає співвідношення сил: у першій і другій перемагають росіяни — 15:10 і 18:16. У третій, зрозумівши, що відступати немає куди, волейболісти УТОГ зломали суперника шквалом атак. Відмінно зіграв ветеран команди Д. Назаревич, чий потужний удар з «короткого» першого паса були невідпорні. 15:2 — такий рахунок не потребує коментарів.

Проте розвинути успіх волейболістам України не вдалось. Четверта партія, яка стала останньою у цій грі, завершилась перемогою збірної Росії (15:8), яка знову підтвердила своє право зватися найсильнішою.

Чемпіонат СРСР, в якому брали участь представники одинадцяти республік, вже не вперше показав, що роз-

рив у класі провідних команд і тих, які знаходяться у другій половині турнірної таблиці, не скорочується, а, навпаки, збільшується. У своїй підгрупі волейболісти Росії одержали чотири легкі перемоги з однаковим результатом — 3:0. Так само влєвно перемогла суперників збірна України. Навіть команди, які посіли другі місця у підгрупах, не змогли на рівних боротися з лідерами.

Усе це наводить на думку про те, що діюча нині формула першості СРСР з волейболу не сприяє дальшому піднесенню, розвитку популярної серед нечуючих гри. Фактично ще до початку змагань ніхто не сумнівався у тому, що до першої трійки ввійдуть команди Росії, України, Білорусії, що доля призових місць вирішиться у зустрічах цих команд — ніхто інший не зможе втрутитися у спір «великої» трійки.

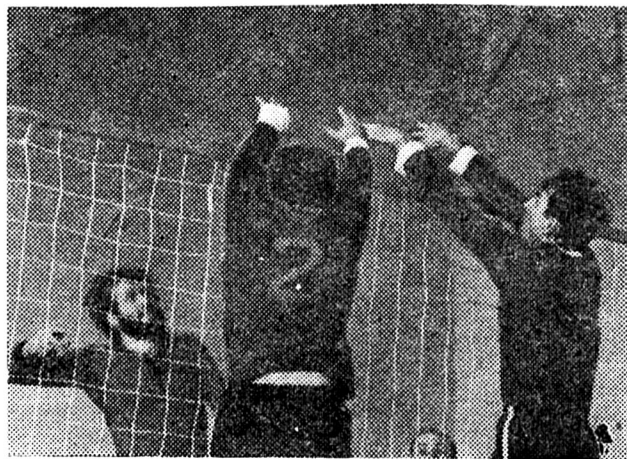
Волейболісти Азербайджану, Киргизії, Литви, Узбекистану поки що не можуть змагатися на рівних з лідерами; можна сказати, що вони програють ще до виходу на майданчик. Лідери теж, крім очок, нічого не одержують від цих зустрічей. Тоді, чи не краще буде проводити чемпіонат країни по двох групах, як це, наприклад, робиться у

футболі? «Розвести» команди можна за результатами останнього чемпіонату і проводити зустрічі в два кола. У подальшому колектив, який посів останнє місце у першій групі, буде зустрічатися переможцем другої групи. Це зрівняє шанси команд, зробить суперництво гострим, результати кожної гри — непередбаченими, тобто справді бойовими, спортивними.

До речі, якщо ми цілком справедливо називаємо матч збірних Росії і України найбільш захоплюючим, то по-своєму були цікаві, гострі поєдинки аутсайдерів у зустрічах рівних за класом команд, наприклад, Естонії і Грузії, Молдавії і Таджикистану, суперники демонстрували якщо не майстерність, то принаймні характер, і прову дисципліну, прагнення виконати установку тренера. Не було і натяку на «приреченість», яка незмінно супроводжує зустрічі «сильного» зі «слабким», яка не приносить почуття задоволення переможцю, яка викликає лише негативні емоції глядачавого залу.

Будемо сподіватися, що організації, які проводять змагання нечуючих, прислухаються до пропозицій преси, громадськості. Зробити це треба на користь справи.

Г. АЛЕКСЕЄВ.

На знімку: гострий момент гри волейболістів БРСР і УРСР. Фото автора.

РОСІЙСЬКІ ШАШКИ

На обласному турнірі

У Піщанці, що на Вінницькій області, завершився обласний турнір з російських шашок, в якому взяли участь 42 учасники. Змагання були досить представницькими.

Про це свідчить той факт, що першість виборювали чемпіон республіки з листування О. Пустовіт, ще два майстри спорту, дев'ять кандидатів, решта першого і другого розрядники.

За команду Піщанського району виступало 16 спортсменів, серед яких восьмеро — учні Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

Перші сюрпризи сталися після трьох турів. Так, учень спецшколи Л. Заболотний зіграв вничью з вінницьким майстром спорту Н. Леоновим. Після другого ігрового дня учасники змагань чітко розділилися на лідерів і аутсайдерів, а остан-

В. ЛЯШКО,
головний суддя змагань.
Вінницька область.

Редактор
П. БУЛАТОВ